

det findes billigt, antager Udvalget, at Paragraphen passende kunde gjøres gjældende med Hensyn til slige personlige Tillæg, og det foreslaaer derfor, at § 4 affattes saaledes:

„De nye personlige Tillæg, som maatte blive tilstaaede ved Finantslovene for Aarene 1856—57 og 1857—58, blive at holde udenfor Beregningen ved Fastsættelsen af det i nærværende Lov bestemte Gagetillæg, men derimod at medtage ved Beregningen, om den samlede Indtægt udgjør over 3000 Rd., alt dog kun forsaavidt en anden speciel Forskrift ikke gives i vedkommende Finantslov“.

ad § 5.

Saaledes som denne Paragraph er affattet, vilde den finde Anvendelse, ikke blot naar Noget forener flere Embeder, som give Pensionsberettigelse, men ogsaa, naar Noget med et saadant Embede forener en af Staten lønnet Bestilling, der ikke giver saadan Ret. Dette er saavidt Udvalget skjønner ikke principrigtigt. En Bestilling, der ikke giver Pensionsberettigelse, bør ikke bevirke Ret til Gagetillæg efter § 1, fordi den tilfældigen høves af en pensionsberettiget Embedsmand, men dette Tilfælde bør sættes lige med, at en saadan Embedsmand tillige har en Bestilling ved en eller anden Stiftelse eller deslige. Udvalget skal derfor foreslaae, at der i denne Paragraph efter Ordet „Bestillinger“ tilføies: „som give Pensionsberettigelse (§ 1),“

ad § 7.

Med denne Paragraph er det formeentligen overseet, at der ved nogle af de offentlige Stiftelser og Anstalter, hvis Budgetter behandles i Finantsloven, og som navnlig henhøre under Cultusministeriet, findes adskillige Embeds- og Bestillingsmænd ansatte, der ikke fik noget Dyrtdstillæg efter Loven af 5te April 1855, fordi deres Lønninger er 900 Rd. eller derover, men som heller ikke ere pensionsberettigede, fordi de ikke ere udnævnte af Hs. Majestæt Kongen. Disse Embeds- og Bestillingsmænd vilde saaledes ikke erholde noget Tillæg hverken efter

nærværende Lovudkast § 1 eller efter § 7, uagtet de henhøre til de mindre vel aflagte offentlige Betjente, som under de nærværende Coniuncturer særdeles kunne trænge til Hjælp. Ogsaa vilde det Beløb, der efter § 7 skal stilles til Cultusministerens Raadighed, blive altfor utilstrækkeligt, naar det skulde fordeles baade imellem de Bestillingsmænd, der henhørte under Loven af 5te April 1855, og de ovenmeldte høiere gagerede Bestillingsmænd. Udvalget skal derfor tillade sig at foreslaae, at der til denne Paragraph føies et saadant Tillæg

„Derhos skal vedkommende Minister være bemyndiget til at tilstaae de ikke pensionsberettigede Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Gager udgjøre 900 Rd. eller derover, passende Tillæg, der dog ikke maae overstige de i § 1 fastsatte Procenter“.

Med Udkastets øvrige Paragrapher har Udvalget Intet fundet at bemærke. Skun antage vi, at §§ 6 og 7 bør bytte Plads, da Forskrifterne i § 6 om, hvorledes og af hvilke Kasser de omhandlede Gagetillæg skulle udredes m. v., idetvil og ogsaa bør anvendes paa de Beløb, der omhandles i § 7.

Udvalget skal nu gaae over til at omhandle det i det Foregaaende nævnte selvstændige Forslag af Mindretallet til en ny Lov, i hvilken Henseende de medundertegnede D. Nielsen og N. Rasmussen skulle tillade sig at bemærke:

Grunden, hvorpaa vort Forslag hviler, ligger tydelig for. Ved Lønningstillæg i Penge, fremkaldte ved Tryk af forbigaaende vanskelige Tider, selv om de gives for et begrændset Tidrum, gjøres en Tilbagevenden til de oprindelige Lønningebeløb saare vanskelig. Bets bliver Tillæget at udbetales nogen Tid, efter at en Prisforringelse paa Livsformødenhederne er indtraadt, især naar denne Synken kommer gradviiis, saa at det Dieblif ikke godt lader